

คลิ่นเส่นหา

“คลิ่นทะเล” เชื่อมชะตาชีวิตของเขาและเธอให้มาผูกพันกัน
แต่คลิ่นทะเลนั้นกลายเป็นเพียง “คลิ่นเส่นหา”
ที่ทำให้เธอพบและต้องจากกับเขากันแน่?

ดวงกมลพับลิชชิ่ง
นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

เกตุวดี

คลื่นเส่นหา

ดอยย้ง

โดย
เกตุวดี

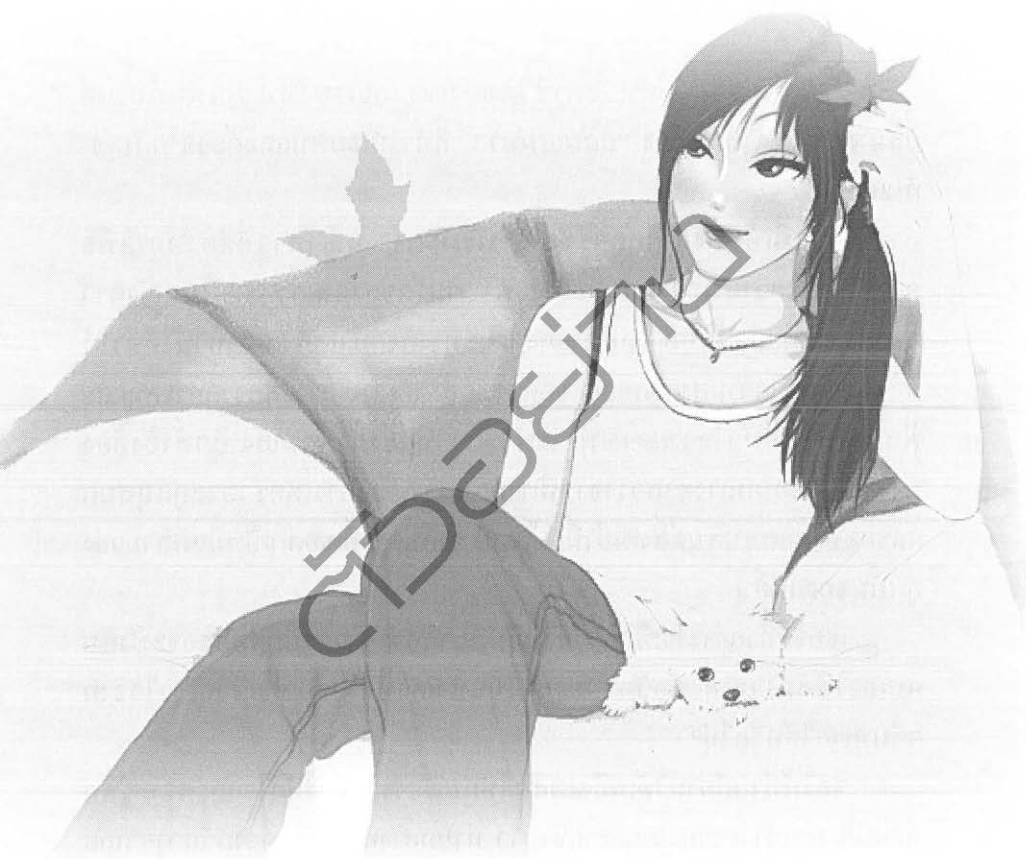
“คลื่นทะเล” เชื่อมชะตาชีวิตของเขาและเธอให้มาผูกพันกัน แต่คลื่นทะเลนั้นฤาเป็นเพียง “คลื่นเสน่ห์” ที่ทำให้เธอพบและต้องจากกับเขากันแน่?

ชีวิตที่เป็นยิ่งกว่าละครของ “พริมรตา” หญิงสาวที่ต้องต่อสู้เพื่อความรัก ทั้งความรักในครอบครัว และความรักของตนเอง เธอเป็นหญิงสาวคนหนึ่ง ที่เพียบพร้อมทั้งหน้าตาและฐานะทางสังคม แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ชีวิตของเธอสวยสุขสงบเลย เธอต้องต่อสู้กับความเศร้าโศกจากการสูญเสียพี่สาวคนโตที่หัวใจวายตายเพราะน้องสาวที่แย่งสามีตนเอง อีกทั้งยังต้องทำให้พี่สาวคนกลางตาสว่างจากพี่เขยสุดเลวที่ต้องการเทครัวตระกูลนุสมล และกอบโกยสมบัติแต่สิ่งเหล่านี้ยังไม่แยเท่ากับการที่เธอตกเป็นมือที่สามแย่งคู่หมั้นของคนอื่น

เธอจะอย่างไรเมื่อความรักมันมีมากกว่าความรู้สึกลึกซึ้ง เธอจะบังคับตนเองให้ตัดใจจาก “เอวัต” ชายหนุ่มมหาเศรษฐีที่เธอช่วยชีวิตเขาไว้จากคลื่นทะเลได้หรือไม่?

ขอให้ท่านผู้อ่านได้เพลิดเพลินไปกับเรื่องราวของหัวใจและความรู้สึกที่เกิดขึ้นระหว่างชายหนุ่มและหญิงสาว ท่ามกลางความรัก ความวุ่นวาย และท่ามกลาง... “คลื่นเสน่ห์”

ด้วยความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ดวงกมลพิบลีซิ่ง

“จะ ไปจริงหรือพริม..? คิดให้ดีก่อนนะ อย่าใจร้อนว่าทำได้ไหม
ไปแล้วแน่ใจหรือว่าเขาตัวรอดได้ล่ะ ยังไงซะก็ยังมีที่อยู่ทีกินนะ คิดให้ดีก่อน
ถึงยังงี้...”

“พริมต้องไปแล้วล่ะพี่เพลิน ไม่รู้จะอยู่ยังไง ไปตายเอาดาบหน้าดีกว่า
พี่เพลินอยู่กับเขาไปเถอะค่ะ”

พริมรดาไม่เกยหน้า ไม่อยากจะทำให้พี่สาวมองเห็นแววตาเจ็บช้ำของ
หล่อน พริมรดาเป็นน้องสาวสุดท้อง คนโตคือพรายมาศ เพลินใจ แล้วก็
พริมรดาพรายมาศตายไปเมื่อปีที่แล้ว หัวใจวายตาย! เพราะช็อกเมื่อรู้ว่าเพลินใจ
กับสามีตัวเองแอบมีอะไรกัน กลายเป็นพี่เขยหล่อนรวบหัวรวบหางและ
อาจกินกลางตลอดตัวก็ได้ เพราะว่าความเจ้าชู้ของเสริมยศนั้นเป็นที่ขึ้นชื่อ
ลือชา

พริมรดาไม่เคยชอบเสริมยศตั้งแต่เมื่อพี่สาวแต่งงานกับผู้ชายคนนี้ แล้ว
เขาก็ย้ายเข้ามาในบ้านที่เป็นของพ่อแม่หล่อนที่ตายจากไปนานแล้ว

พ่อแม่หล่อนตายไปเป็นสิบปี ตั้งแต่หล่อนเริ่มเป็นวัยรุ่นเท่านั้น พรายมาศ พี่สาวคนโตจึงเป็นคนคอยดูแลหล่อนมาตลอดและดูแลอย่างดี พริมมรา รักพรายมาศ และสนิทกับพี่สาวคนโตมากกว่าพี่สาวคนกลางที่ไม่ค่อยจะลูกกับใคร เพลินใจเป็นคนเห็นแก่ตัว เอาแต่ใจตัวเองเป็นหลัก และไม่ค่อยจะเห็นแก่หน้าใครทั้งนั้น

แต่ถึงอย่างไร พริมมรา ก็ไม่เคยโกรธเกลียดเพลินใจมากเท่ากับที่รู้ว่า เพลินใจแอบเป็นเมียน้อยพี่สาวตัวเองมาตั้งหลายปี พรายมาศมีโรคประจำตัวเป็นโรคหัวใจ และนั่นเองเมื่อรู้เรื่องน้องสาวคนกลาง แคมได้เห็นบทรักดำตา ทำให้พรายมาศถึงกับช็อคไปเลย ต้องส่งตัวไปโรงพยาบาลและอยู่ห้องไอซียูไม่กี่วันก็เสียชีวิต

พรายมาศตายจาก พริมมราต้องอยู่ในความสับสนและปวดร้าวใจแทนที่พี่สาวคนโต เพลินใจก็เศร้าอยู่เพียงระยะเดียว ก็เบิกบานแต่งงานกับพี่เขยอย่างออกหน้าออกตา แม้พริมมราจะรู้ว่าแท้จริงเพลินใจก็ยังรักหล่อน ในฐานะที่หล่อนเป็นน้องสาวคนเล็ก แต่พริมมราก็ทนอยู่ร่วมบ้านกับพี่เขยและพี่สาวต่อไปอีกไม่ไหว หล่อนเกลียดชังน้ำเสริมศรากับไล่เดือนกิ่งก้อย

ไม่ใช่เพราะเขาหรือที่ทำให้พี่น้องต้องกลายเป็นผู้ทรยศกัน

หล่อนหางานทำได้ และคิดว่าถึงจะลำบากสักนิดก็อยากจะออกไปดูแลตัวเอง ดีกว่าจะให้คนอื่นต้องมารับผิดชอบ บ้านของพ่อแม่ต่อไปก็คงจะเป็นของเพลินใจคนเดียว

แต่พริมมราก็ไม่ได้คิดอะไรแล้ว แม้หล่อนมีสิทธิ์ที่จะอยู่แต่ก็ไม่อยากอยู่ เพลินใจก็คอยห้ามเหมือนอย่างคราวนี้ แต่คราวนี้เพลินใจห้ามไม่สำเร็จเสียแล้ว พริมมราให้เพื่อนช่วยหางานให้ทำและหาที่อยู่ให้เสร็จสรรพ ไม่แพงเกินไป หล่อนคิดว่าเงินเดือนของหล่อนจะพอแบ่งปันได้เป็นค่าเช่าบ้าน สมัยเรียนหล่อนก็เคยไปอยู่หอพักบ้าง ทำให้รู้จักใช้ชีวิตนอกบ้านพอสมควร แม้ว่าจะเป็นคุณหนูเสียจนเคยตัวเพราะพี่สาวเอาอกเอาใจก็ตามที่

“คิดให้ดีกว่านั้น”

“พริมนึกคิดได้แล้วค่ะ”

“เก๋อย่าเอาแต่ใจตัวเองหน่อยเลยนะพริม พี่นะยังงี้ก็ต้องดูแลเกาะนะ ออกไปอยู่ข้างนอกให้ลำบากทำไมกัน อยู่ด้วยกันนี่แหละ จะมาโกรธมาแค้นอะไรกัน พี่พรายก็ไปสบายแล้ว”

เพลินใจพูดง่ายมาก พูดเหมือนไม่รู้สึกรู้สาอะไรในสิ่งที่ตัวเองทำลงไป พี่สาวต้องตายเพราะใคร?

พี่พรายรักน้องสองคนมาก พ่อแม่ตายไปเธอก็เหมือนกับเป็นพ่อแม่แทน ไม่คิดเลยว่าเพลินใจจะทรยศได้

แรกทีเดียว พริมรตาก็โกรธเสริมยศคนเดียว เพราะเชื่อว่าเป็นเพราะเสริมยศมักมากในกาม ไม่รู้จักพอ ถึงได้มาวุ่นวายกับเพลินใจเข้าอีกคน แต่มาตอนหลังที่พรายมาตายไป สองคนก็สนิทกันออกหน้าออกตา พี่สาวตายไปปีเดียวกันก็แต่งงานพากันไปฮันนีมูนขึ้นเนิน

เพลินใจใช้เงินส่วนกลางไปเท่าไร พริมรตาก็ไม่รู้ หล่อนพอมีส่วนของหล่อนที่พี่สาวคนโตมักจะจัดการเอาเข้าบัญชีให้ทุกเดือน

หล่อนเป็นคนไม่ใช้เงินฟุ่มเฟือย เกือบจะเรียกว่าเป็นคนออกจะจี๋เหนียว จี๋แน่นเอาเรื่อง จนเพื่อนๆ มักจะให้สมญานามว่า ทะเล!

ไม่ใช่เพราะความกว้างของทะเล แต่เพราะความเค็มของทะเลต่างหาก ความเค็มของทะเล...ที่ทำให้เพื่อนๆ มักจะแกล้งเรียกหล่อนว่า ทะเลเรียกพี่!

พริมรตาดัดใจว่าจะไม่โยยดีสมบัติอะไร หล่อนไม่อยากจะทนอยู่เห็นคนสองคนที่เหมือนไม่รู้สึกรู้สาบุญคุณโทษ!

มันเป็นรอยแผลในใจที่ยากจะลบเลือน

หล่อนทนต่อไปไม่ไหว สักวันเหลืออดเหลือทน หล่อนก็อาจจะมีเรื่องรุนแรงกับเสริมยศที่ไม่ยอมหยุดยั้งแค่เพลินใจ แต่ยังทำกะลิมกะเหลี่ยเป็นหมาหยอกไก่อหล่อนเสมอ หล่อนไม่มีวันจะอยู่ต่อไปอีก

“ไปสบายเหรอกะ...พี่เพลินยังคิดได้อีกเหรอว่าพี่พรายไปสบายนะ พี่พรายนอนตายตาไม่หลับเหรอก”

“พริม!”

“อย่าให้พริมพุดอะไรมาเลย ประเดี๋ยวเราก็คต้องมาทะเลาะกันอีก พี่เพลินมีความสุขก็มีไป พริมอยากจะแยกตัวไปอยู่ข้างนอก ดูแลตัวเองดูว่าจะไหว หรือเปล่า?”

“คนเคยสบายอย่างแจะไปทนอยู่ที่ไหนได้ นอกจากบ้านหลังใหญ่ แบบนี้ ไม่เอาหน้าพริม”

“พริมต้องไปค่ะ”

“พริมรตา!”

เพลินใจตะคอก “เกอย่าหาเรื่องได้ไหม นี่ใครๆ เขาจะต้องนินทาหาว่าฉันไล่แกออกจากบ้านแน่ๆ ถ้าขึ้นแกออกไป ฉันกับแกก็ขาดกัน!”

“ถึงขนาดนั้นเลยเหรอกะ?”

“ใช่!”

“ทำไมพริมจะต้องทนอยู่เพื่อปกป้องไม่ให้ใครมานินทาพี่เพลินด้วยในเมื่อจริงๆ แล้วทุกวันนี้เขาก็นินทาพี่เพลินอยู่แล้ว”

“พริมรตา!”

“พริมไม่คิดขัดขวางความสุขพี่เพลินเหรอกะ ถ้าพี่เพลินเห็นคนเลวๆ บางคนเป็นเทพบุตรก็ตามใจเถอะ!”

“พริม...อย่าไปนะ ถ้าแกลไปนะ ต่อไปฉันจะไม่ยอมให้แกลเข้าบ้านอีกนะ!”

เพลินใจบูแต่หากพริมรตากลัวย้อนถาม “ถามจริงๆ นะคะ พี่เพลินลืมนไปแล้วหรือที่บ้านหลังนี้เป็นของพ่อแม่ บริษัทที่สามีพี่เพลินบริหารอยู่ ก็เป็นของพ่อแม่เรา พริมเป็นลูก ก็ยังมีสิทธิ์มีส่วนอยู่ดี เพียงแต่พริมไม่ได้โลกอะไรมากมาย อะไรส่วนไหนต้องเป็นของพริม พริมก็จะกลับมาเอา แต่ไม่ใช่วันนี้หรือพรุ่งนี้ พริมยอมให้พี่เพลินเสวยสุขไปกับพี่เขยที่แสนชั่วร้ายคนนี้นะ จนกว่าจะได้เห็นสันดานดิบของเขา!”

ผัวะ!

นั่นเป็นเสียงที่พี่สาวตบน้องสาวขนาดใหญ่ จนพริมรตาเองต้องยกมือนาบชีกหน้าขึ้นอย่างงุนงง เจ็บจนชา! ยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูก กระทั่งมีเสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น หล่อนเอื้อมมือไปหยิบมาฟัง น้ำตาหล่อนลั่งลงมาเสียงที่พูดไปจึงสั้นเครือ

“แก๊ง...นายเอารถเข้ามารับฉันด้วย!”

“อะไรนะคุณ!”

เสริมยศตกใจมาก “พูดใหม่ได้ไหม ว่าอะไรนะ คุณว่าพริมรตาย้ายออกไปอยู่ที่อื่นอย่างนั้นหรือ?”

“ใช่ค่ะ เพลินก็พยายามจะห้ามเขา เราก็ทะเลาะกันอีก เด็กคนนี้หัวรั้นเหลือเกินพูดยังงี้ก็ไม่ฟัง เพลินเลยคิดว่าเอาเถอะ...ปล่อยไปสักพักเดี๋ยวก็ชานกลับมาเอง”

“ไม่ได้ค่ะคุณ!”

เสริมยศกล่าวเสียงดังอย่างลืมหูลืมตาทีเดียว

“ยังงั้นไม่ได้ค่ะคุณ ไม่ได้เข้าใจไหม?”

“ทำไมไม่ได้ล่ะคะ ก็มันไปแล้วจะให้ทำยังไงคะ ได้ไม่ได้มันก็ไปแล้ว หวีกระเป๋าทิ้งไว้ที่บ้าน มีเพื่อนผู้ชายมารับไปด้วย”

“เพื่อนผู้ชาย?”

เสริมยศขบฟัน “นี่คุณ...คุณคิดยังไงถึงได้ปล่อยให้น้องสาวออกไปกับผู้ชายนะ บ้ากัน ไปใหญ่แล้ว เกิดมีอะไรขึ้นมา ปองขึ้นมาทำยังไง จะได้ยับยั้งขายขี้หน้าเขากันทั้งโลกนะสิ”

เสริมยศหงุดหงิดขุ่นมัวเป็นที่สุด เพลินใจมองเสริมยศและคิดในแง่ที่ดีว่าเพราะเสริมยศรักพริมรตาเหมือนน้องสาวคนหนึ่งเท่านั้นเอง ถึงได้ห่วง

นักหนาขนาดนี้? เขาถึงได้หงุดหงิดงุ่นง่านและอารมณ์ไม่ดีแบบนี้

เพลินใจรักเขามาก แอบรักเขามานาน เขาบอกหล่อนเสมอว่าเขาไม่ได้รักพี่สาวของหล่อน แต่จำใจต้องแต่งงานเพราะผลอมืออะไรกันเข้าไปแล้วก็ต้องรับผิดชอบแต่ใจจริงแล้วเขารักหล่อนต่างหาก เขารักหล่อนมาก จนกระทั่งอดใจไม่ไหวถึงได้เกิดมืออะไรขึ้นมาแต่เพราะว่าพรายมาเป็นพี่สาวของหล่อนนั่นเองถึงได้เกรงใจ จะให้หย่ากันก็เกรงใจหล่อน

เพลินใจรักและหลงใหลเพราะเขารูปหล่อปากหวาน เอาอกเอาใจเก่ง ถึงแม้บางครั้งจะมีอารมณ์โมโหรุนแรงบ้างก็น้อยครั้ง พอรู้สึกตัวก็จะขอโทษขอโพยทันที เพลินใจก็เลยไม่มีอะไรที่จะต้องระแวงเขา และคราวนี้ก็เช่นเดียวกัน

“ไปตามกลับมาเถอะคุณ ผมว่านะ อย่าปล่อยไปเลย อายุยังน้อยนะคุณ มีอะไรขึ้นมาคุณเองก็ต้องเสียชื่อเสียงไปด้วย ยิ่งงี้ก็น้องนะไปตามกลับมาเถอะ”

“แต่เพลินก็ห้ามแล้ว”

“ผมรู้”

“รู้...?”

“ใช่...ผมรู้ว่าคุณก็รักน้องสาวนะ แต่ว่าเราต้องตามกลับมาให้ได้นะ แล้วไปกับเพื่อนผู้ชายคนไหน?”

“นายเก่งกล้านะคะ ที่เขาเรียกนายเก่งนั่นแหละ เพื่อนคนนี้สนิทกันมาก เพลินยังคิดตอนแรกว่าเขาเป็นแฟนกัน แต่พริมรตาบอกว่าไม่ใช่แค่เพื่อนสนิท”

เสริมยศพูดอย่างลึ้มตัว แทบจะเรียกว่าหน้ามืดก็ได้เพราะไม่ได้คิดว่าพริมรตาจะหลุดออกไปจากบ้านได้ง่ายดายอย่างไม่มีที่แววมาก่อนแบบนี้เลย

“คุณต้องตามน้องสาวกลับมาให้ได้นะเพลิน อย่าปล่อยไปแบบนี้เป็นอันขาด”

“แต่เพลินห้ามเขาแล้วนะคะ ตอนนี้นะ ปล่อยเขาสักพักก่อนดีกว่า
มั้งคะ แล้วค่อยตามทีหลัง พริมรตานะไม่เคยลำบาก พี่พรายเลี้ยงดูอย่างดี
เหมือนกับลูกเพราะงั้นคงจะทนไปแอ็ดไม่ไหวหรอก”

“คุณรู้รีเปล่า พริมรตาไปพักที่ไหน?”

“รู้แต่ว่าเป็นห้องเช่าแหละคะ อาจเป็นอพาร์ทเมนต์”

“เฮงซวย!”

“คะ...?”

“เอ้อ...คือผมหมายถึงอาจเป็นเพื่อนนั่นแหละที่มากล่อมให้พริมรตา
เห็นผิดเป็นชอบ บ้านกว้างใหญ่ขนาดนี้ อยู่สบายเหมือนวัง ทำไมออกไปอยู่ห้อง
รหนูหากไม่มีผู้ชาย”

เพลินใจถอนหายใจ “พริมรตาอายุยี่สิบสองแล้วคะ เขาก็สามารถที่จะมี
ใครสักคนที่ถูกใจก็ได้ อาจเป็นนายเก่ง ที่เขาว่าเป็นเพื่อนก็ได้”

“บ้าจิบ...เอาผู้ขายแบบนั้นลงก็บ้า”

“คุณเสริมยศ...”

“เอ้อ...ยังไงพริมรตาก็คงเหมือนน้องผมคนหนึ่ง พรายจะคิดยังไงหากรู้
เรื่องพริมรตา”

เพลินใจเงยบกริบไปเลยทีเดียว!

ไม่อยากจะได้นั่นนั้่นนัก เพราะถึงอย่างไร พรายมาศก็เป็นพี่สาว
ของหล่อน ลึกๆ ในใจ เพลินใจก็ยังรู้สึกไม่ดีในเรื่องนี้ ยังมีความสละอายแก่
ใจแฝงอยู่ไม่น้อย ยิ่งเรื่องที่พริมรตาดอกย้ำเสมอว่าพรายมาศตายเพราะอะไร!
เพลินใจพยายามจะหลอกตัวเองว่ามันไม่ใช่ เป็นเพราะว่าพรายมาศมีโรคประจำตัว
อยู่ แต่เมื่อไหร่ก็ตามที่ถูกกระตุ้นให้คิด เพลินใจก็ยังอดจะเสียดใจไม่ได้
อยู่ดี

“อย่าเอ่ยชื่อพี่พรายได้ไหมคะ พี่พรายตายไปแล้ว ไม่มีทางจะมารับรู้อะไร
ด้วยอีก!”

“โทษที่...ผมหงุดหงิด”

“หงุดหงิดเพราะเรื่องที่พริมรดาออกไปอยู่ข้างนอกนะหรือคะเสริมศ?”

“มะ...ไม่ใช่หรอก มันก็แค่ความรับผิดชอบไง ผมบอกแล้วว่ารักและห่วงพริมรดาเหมือนน้องสาว ผมเห็นเขามาแต่เด็กๆ ก็รู้ว่าเขาเป็นคนดี รันทน อดทน แบกขนาดไหน นิสัยอวดหยิ่งถือดีแบบนี้แหละที่น่าห่วงมาก อาจไปถูกล่อกง่าย ๆ”

“พริมรดาฉลาด คงจะไม่ให้ใครมาหลอกง่าย ๆ หรือ?”

“ฉลาดอะไร ถึงจะฉลาดแต่ก็อาจจะเป็นบางเรื่อง ประสบการณ์ยังน้อยนิด”

“เสริมศคะ แต่เราก็ไม่ควรจะเครียดกับเรื่องนี้มากเกินไป”

“มันก็ไม่ใช่มาก แต่ว่าผมว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ คุณน่าจะรีบโทร. บอกผมก่อน ตอนที่พริมรดาจะออกจากบ้าน ผมอาจจะห้ามเธอได้นะ”

เพลนใจถอนหายใจ “ฉันจะลองไปตามก็แล้วกัน!”

“อยู่” ไหวเหรอพริม เราว่านะหาห้องใหญ่กว่านี้หน่อยเหอะ แพงขึ้นอีกนิดก็ยังดีนะ จะได้อยู่สบาย”

“ไม่เอา เงินเดือนเราแค่หมื่นห้าเอง ค่าเช่าห้องเข้าไปห้าพันแล้ว ที่เหลือเราจะพอกินเหรอแค่นี้พอละ”

“พริม...ฉันอย่างที่บอกไปอยู่บ้านเราก็ได้ แบ่งห้องให้เช่า เอ้า...คิดแค่พันเดียว น้ำไฟทุกอย่างพร้อม!”

“โน!”

“โน...?”

“ใช่...โน...คือไม่!”

พริมรตานั้น “เดี๋ยวเชื่อว่าเราไปมีอะไรกับนายก็ไปกันใหญ่ ตอนนี้นะทุกอย่างมันเปราะบางรู้ไหมนายแก๊ง พ่อแม่นายก็เป็นใหญ่เป็นโต ขึ้นพาสู้หญิงเข้าบ้านสู้มั่วๆก็แยละสิ!”

“ไม่มีอะไรแย่หรอกนะ คนเราไม่ช่วยกันยามลำบากแล้วจะช่วยกันตอนไหน?”

เก่งกล้าถาม “จริงมะ?”

“ฉันแค่หาเรื่องแหย่เองตะหาก เงินฉันพอมีแต่ฉันอยากจะเก็บเอาไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้นะ อย่างน้อยก็ออมไว้ลงทุนทำอะไรเองสักอย่าง”

“จะอยู่ได้รีเปล่า เคยอยู่คฤหาสน์มาอยู่ห้องเช่านะ?”

เก่งกล้าถาม “แต่ไม่เป็นไร สองคู่ก็ได้ เกิดไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ค่อยหาเอาใหม่”

“ขอบใจ”

“หิวยัง?”

“กินอะไรดีล่ะ?”

เก่งกล้าถาม “จะออกไปกินหรือจะให้ไปซื้อมาให้”

พริมตามองไปยังกองข้าวของที่วางอยู่แล้วก็คิดว่า ยังไงก็ตามจัดห้องให้เสร็จก่อนดีกว่า

“ซื้อมากินเถอะ”

“กินอะไรล่ะ?”

“เห็นปากซอยเขามีผัดไทยขายไม่ใช่หรอ เอาผัดไทแล้วกันทำทางจะอร่อยดีนะ”

“กินได้แน่นะ คุณหนู?”

“แน่สิ...ซื้อมาเหอะ หิวแล้ว เอาสองห่อเลยนะ”

พริมตรวบรวมเอาห่ออาหารเก็บลงถังขยะใกล้ๆ ก่อนจะหันมาดื่มน้ำเปล่า ที่ยังไม่ได้แช่เย็นจนเกลี้ยงแก้ว จากนั้นก็หันมาเห็นสายตาของเพื่อนชายที่มองอยู่ด้วยท่าทางกลางแคลง

“มองทำไม?”

“ก็...แปลกใจนะสิ!”

“แปลกอะไรจะคุณเก่ง?”

“พริมนึกคิดดินดื้อๆ เลย เหมือนตกลงมาจากฟ้าอะไรแบบนั้นนะ
แล้วก็...โປ้ะ...ลงดินมาเลยนะ!”

พริมนตาหัวเราะ “เกินไปนายเก่ง ฉันอยู่มหาวิทยาลัยก็ชอบกินข้าวแกง
ที่โรงอาหาร กินน้ำเปล่าแก้วละบาท หรือไม่ก็กินน้ำฟรีเลย ฉันอยู่ได้อยู่แล้ว
ไม่มีปัญหาหรอก”

“แล้วถ้าหากว่าเขามาตาม..”

“ใคร...?”

“ก็...พี่สาวนะสิ!”

พริมนตาส่ายหน้า “หลุดออกจากกรุงมาได้จะให้บินเข้ากรุงอีกคงจะไม่
เอาหรอก”

“ทำไมล่ะ? เกิดพี่สาวเขามีข้อเสนอทำให้ไปทำงานที่บริษัทของครอบครัว
ให้รายได้ที่ดีกว่านี้แล้ว...”

“ไม่...อีกหน่อยหากงานการเข้าที่ฉันจะเรียนต่อโทด้วยเงินของตัวเอง
ฉันเบื่อไม่อยากจะกลับไปอีก นี่แพมบอกว่าจะมาไม่เห็นมาเลย”

“แพมบอกว่าจะมาเธอ อืม...เดี๋ยวคงจะมาั้ง คงจะมากูกอยู่แล้วล่ะ”

ขาดคำก็ได้ยินเสียงเคาะประตูพอดี เก่งกล้าออกไปเปิดประตู แล้วก็
หัวเราะ “ยายคนนี้ สงสัยจะอายุยืนนะ พอเอ่ยปั๊บ มาปั๊บเลยนะ”

เก่งกล้าเอียงตัวให้พามิลาก้าวเข้ามา พามิลาหัวของกินมาเยอะแยะเลย
เหงื่อหยดข้างขมับ เนื่องจากว่าลิฟต์เสียพอดี

“ขาคันแทบจะลากนะ”

พามิลาว่า “นี่คงไงมาอยู่พาร์ทเมนต์เล็กๆ คอนโดหรูๆ ก็มีเยอะแยะ
ฉันนะไม่เป็นไรนะชอบอยู่แล้ว แต่เธอสิยายพริมน แอร์ก็ไม่มีอีก อู๊ย...จะอยู่
ยังไงเนี่ย?”

“เปิดพัดลมสิ เขามีพัดลมให้”

หล่อนว่า “อากาศก็กำลังสบายๆ เปิดแอร์ทำไมให้มันเปลืองไฟกันล่ะ?”

“พริม...พริมรตา!”

พามิลาทำเป็นร้องลั่น และร้องเสียงหลงเลยทีเดียว

“โอ๊ย...อะไรกัน นี่ไข่เหรอนี๊ พริมรตามหาเศรษฐีนะ ไข่เหรอนี๊
ไอ้โฮ... ไม่อยากจะเชื่อเลย!”

“ยายแหม...เป็นไร ไปเนี่ยเธอ! จะบ้าเหรอนึง ไม่เห็นจะจำเลย”

“แก๊ง...นายคิดว่าฉันฝันไปหรือเปล่าวะเนี่ย คุณหนูไฮโซๆ มาอยู่ห้อง
ซอมซ่อ”

“ซอมซ่อ...?”

“เธออยู่ไม่ได้หรอกเชื่อสิ มันไม่ใช่เรื่องสนุกนะ มันไม่ใช่การผจญภัย
แต่มันเป็นความจริง กลับบ้านเหอะนะพริม”

พามิลาเตือน “กลับเหอะ!”

“กลับไปอยู่บ้านเพื่อให้พี่เขยตัดหางคั่นมันปล้นสาวทาสักวันหรือไง
แหม?”

พอเจอคำถามนี้เข้าทำเอาพามิลาเองก็อึ้งไปเหมือนกัน

“จ้ะ ไปอยู่บ้านฉันก็ได้ บ้านฉันไม่มีใครอยู่สักเท่าไรหรอก พ่อแม่ก็เดินทาง
ไปมาตลอด มีแต่ฉันแหละอยู่มากหน่อย ฉันไม่คิดอะไรเลยแฮะ หรือไม่ก็
แต่งงานกับนายแก๊งไปเลย!”

“เออใช่...” เก่งกล้ารับคำ “นั่นสิเอาไหม จะได้ให้พ่อแม่มาสู่ขอ...”

“บ้ากันไปใหญ่ ปลอ่ยฉันก่อนได้ไหม ฉันอยู่ได้ ที่นี้ดูปลอดภัยดี ไม่มี
อะไรน่ากลัวหรอกนะ เชื่อสิ”

พามิลาจับแก๊งกล้ำมองหน้ากันแล้ว พามิลาที่หันไปรีรอผลไม่จัดใส่ดูเย็น
ให้พริมรตา

“คืนนี้ฉันนอนเป็นเพื่อนแกแล้วกันนะพริม”

“ล้าปากรีเปล่า?”

“ไม่ล้าปากอะไรหรอก ดิชะอีกจะได้คุยกันไง แกล้งแกล้ง นอนนี่ไหม?”

“ไม่ได้ค่ะ!”

“ทำไมละพริม ให้แก้งมาอยู่เป็นเพื่อนอีกคนไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย”

“ไม่ได้ ประเดี๋ยวใครรู้เข้าเอาไปนินทา หว่าฉันมีผู้ชายมานอนด้วยก็ช่วยไป!”

“ระวังตัวขนาดนั้นเชียวหรือพริม?”

แก๊งกล้าถาม “ก็จะให้พ่อแม่มาขอแต่งงานกันซะเลยดิไหม?”

อีกฝ่ายกล่าว “เฮอะ! ประสาทรึไง จันกับนายแค่เป็นเพื่อนกัน อยู่ๆ จะมาแต่งงานกันได้ไง บ้าเธอเฮอะ?”

พริมรตาว่า “ช่วยลงไปหาซื้อน้ำมันใส่ตู้เย็นเพิ่มให้หน่อยดีกว่าน่าอย่ามัวแต่นั่งพูด!”

“ทำไมแกไม่บอกพริมเขาไปเฮอะแก้งว่าแกนะรักเขา แกทำเป็นเหมือนเพื่อนแบบนี้พริมเขาจะรู้ได้ไง”

เมื่อต่างแยกย้ายออกมา ในอีกสามวันพามีลาเจอกับแก๊งกล้าเลยอดถามไม่ได้ เพราะรู้ดีอยู่แล้วว่าแก๊งกล้านั้นแอบรักแอบชอบพริมรตามาตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือ ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด แต่แก๊งกล้าก็ไม่เคยแสดงความเป็นแฟนให้ใครเห็นและไม่กล้าจีบพริมรตา เพราะท่าทีของพริมรตาที่จะมีต่อเขาในทางผู้สาวนั้นไม่เห็นแวเลย พริมรตาเห็นเขาเป็นเพื่อนสนิทมากกว่าใครๆ ที่เข้ามาจีบพริมรตานั่น แก๊งกล้าก็ได้แต่ทำขวงๆ แต่ว่าไม่กล้าแสดงความรู้สึกหวงออกหน้าออกตาอะไร

ทั้งหมดเพราะเกรงใจพริมรตาและกลัวว่าหากพริมรตารู้ว่าเขาคิดอย่างไร

กับหล่อนแล้วจะเลิกคบเขาเลย เขากลัวว่าพริมรตาจะเลิกคบเขาแบบสนิทสนมแบบนี้

“ไม่กลัวอะ”

“เป็นมดแดงแฝงพวกมะม่วงงั้นสิ?”

“ก็ต้องเป็นงั้นไปก่อน ไม่รู้จะทำยังไง เกือบออกไปพริมมันโวยขึ้นมาเลิกคบ...ฉันตาย!”

“ตายเลย?”

“เออ...”

พามิลาเลียริมฝีปากที่แห้งก่อนจะพิมพ์

“ที่เขาก่อนรักเขาข้างเดียวชั่วเหี้ยมหนึ่ง น้ำท่วมไม่ถึงก็แห้งเห้งแก่้นนั้นะหรือ?”

“เออ...ก็ทำไงได้ล่ะ”

พามิลาที่รู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน เพราะเก่งกล้าคงจะไม่รู้ว่าหล่อนเองก็ตกในภาวะแบบนั้นเหมือนกัน รักเขาข้างเดียวโดยที่เจ้าตัวเขาก็ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรด้วยเลย แลผมเขายังไปรักคนอื่นเต็มหัวใจเข้าซะอีก! แบบนั้นนะละที่เจ็บปวดกว่าอะไรทั้งหมด! เหมือนมีหอกทิ่มแทงหรือบางครั้งก็เหมือนมีเส้นอะไรมาตำอยู่เรื่อยๆ เหมือนกัน เจ็บอย่าบอกใครเชียว!

“รออีกหน่อยดีกว่า รอว่าหากว่าพริมเขายังไม่มีใครที่เขาไปคบด้วยแน่ๆ แล้วค่อยหาหนทางบอก”

“สงสัยตอนนั้นน้ำท่วมหลังเต่าก่อน!”

“เต่ามันตาย น้ำก็ท่วมได้หรอกนั่นา”

“หรือ? เออ...คนเราก็ต้องอยู่อย่างมีความหวังเนอะ!”

พามิลาหัวเราะ “แกล้งคิดใหม่มาจริงๆ คนเราก็น่าจะรักคนที่เขารักเราดีกว่า”

“เธอ...ใครล่ะที่รักฉัน”

พามิลาเงียบไป ไอ้โง่เอ๊ย...คบกันมาตั้งนาน แกไม่เคยชายตามองฉัน
สักนิดเลยนะสิไหมะ?

ฉันดีกับแก ห่วงแกทุกอย่างยังงี้ แต่แกก็กลับไปมองไอ้คนที่เขาไม่เคย
สนใจเลย พริมรดาไม่มีวันจะรักแกได้ก็แค่เพราะว่าเขาไม่ได้รักแกเท่านั้นเอง
นายเก่งกล้า ฉันสิรักแก แต่แกดันไม่รักฉันสักนิด

“ทำไมเงียบไปล่ะ ไอ้ดิมละลายหมดแล้ว”

เก่งกล้าถามเพราะพามิลามัวแต่เหม่อคิดอะไรก็ไม่รู้ ปล่อยไอ้สกริม
ไปด้วยละลายไปเลย

พามิลาอาจไม่สวยก็ได้ เอ๊ย...แต่ดูกระจกก็รู้ว่าหน้าตาตัวเองสะสวยชะมัด
เพียงแต่ว่า...หุ่นนี้ออกจะเกินพิกัดไปสักนิด เพราะว่ามันมันมากไป หมอ
ว่าหล่อเป็นโรคอ้วน อาจเพราะหล่อจนชอบกินอะไรที่ทำได้ให้อ้วนก็ได้ ไอ้สกริม
ซ็อกโกแลต พืชช้า ไข่ทอด พวกอาหารฟาสต์ฟู้ด!

แต่พามิลาก็เป็นคนใจดี คล่องแคล่วและคล่องตัวไปหมดทุกอย่างเลยล่ะ
หล่ออ้วนแต่เป็นคนทำอะไรไม่ยัดยาด ทำงานเก่ง เรียนดีและแถมเป็นคน
ที่เพื่อนๆ รัก เพราะหล่ออ้วนก็มีอารมณ์ขัน มีเรื่องตลกสนุกสนานมาให้เพื่อนๆ
ได้เฮฮากัน แต่ใครจะรู้ว่าในหัวใจของพามิลา นั้นแสนจะเศร้า

“ให้ฉันช่วยเธอไหม?”

“ช่วยอะไรวะแพม?”

“ช่วยบอกยายพริมนะสิ”

“อย่าเชียว”

“ทำไมล่ะ พริมเขาจะรู้เสียทีไงว่าเกิดยุ่งกับเขานะนะ ดีไหม?”

“อย่า!”

“เอ๊ะ...ยังงี้?”

“ไม่ได้นะ บอกแล้วไงว่าเดี๋ยวพริมเขาโกรธเอา!”

“แค่แสบดูไง”

“ไม่เอา...กลัว!”

“กลัวอะไร?”

“ก็...กลัวนี่ล่ะ...กลัวมากเกินไป กลัวว่ามันจะเลิกคบฉันเป็นเพื่อนนะสิ อย่าเพิ่งเลย มีเวลาอีกเยอะ”

“เดี๋ยวมีใครมาโฉบเอาไปล่ะ?”

“ให้มันโฉบไปเถอะ!”

เก่งกล้าทำเสียงแข็งๆ “อย่างพริมนะใครมาโฉบคงยากเพราะเขามีทัศนคติกับผู้ชายในทางไม่ค่อยชัดเจน”

“ยังไง?”

“ก็เขาว่าผู้ชายเจ้าชู้ไง อยู่ด้วยกันพอเบื่อก็หาใหม่ แล้วก็ทอดทิ้งคนเก่าให้ตรอมใจตาย”

“คงจะไม่เหมือนกันหมดทั้งโลกหรอกมั้ง ไอ้เรื่องเพื่อนะฉันก็ว่ามันเป็นธรรมดาละ มันอยู่ที่ความรับผิดชอบ พอแก่ตัวแล้วความรักหือหาวมันคงจะไม่ใช่ มันคงจะเป็นอะไรที่เหมือนว่าผูกพันกันเป็นครอบครัวมากกว่า”

พามิลากล่าวเพราะว่าหล่อนก็คิดถึงพ่อกับแม่ที่เงินป่านี่ก็ยังรักกันไปไหนมาไหนด้วยกัน

อยู่ด้วยกันเหมือนเพื่อน...แม่หล่อนไม่ได้สะสวยเลยแต่พ่อหล่อ แม่อ้วนเหมือนหล่อนนี่แหละ หน้าตาก็ไม่สวย แต่แม่รักพ่อและดูแลทั้งพ่อและลูกอย่างดีมาตลอด

พ่อก็เคยไปมีกิ๊กๆ กิ๊กๆ บ้าง แต่มาตอนหลังพ่อก็เลิกหมด รักแต่แม่คนเดียวจนผู้หญิงสวยๆ อิจฉา

พามิลาคิดว่าอยู่ที่จิตสำนึกของผู้ชายมากกว่า และที่สำคัญความดีของ

แม่ด้วย แต่พามิลาเคยได้ยินยายสอนแม่...ยายว่ากับผู้ชายนะมีแต่ความดีอย่างเดียวไม่ได้ ต้องมัดใจด้วยมารยาทหญิงบ้าง แล้วก็ต้องเอาให้อยู่หมัด!

พามิลาไม่ค่อยเข้าใจหรอก รู้แต่ว่าจนเดี๋ยวนี้พ่อกับแม่ยังติดกันเป็นตังเมอยู่เลย

ตัวอย่าง

“พริม!”

พริมรตาชะงัก! และหันมามอง เกือบจะวิ่งหนีแต่ก็หยุดตัวเองเอาไว้กับที่ หล่อนกอดเพิ่มในมือแน่นทีเดียว ไม่คิดว่าเขาจะพบหล่อนที่นี่เขารู้ได้ไงหรือว่าพี่เพลินบอก? ก็อาจเป็นไปได้ เพราะเพลินใจรู้ว่าหล่อนได้งานทำที่ไหน? หรืออาจบังเอิญก็ได้ล่ะ!

“ดีใจที่เจอเลิกงานรึยัง?”

“คุณเสริมขศรีอะไรหะคะ?”

“อย่าเรียกเต็มชื่อนั่นเลย พริมก็เป็นน้องนะ พี่ก็ห่วงกินไม่ได้นอนไม่หลับมาตั้งหลายวันแล้ว”

เสริมขศรีว่า “กว่าจะตามหาเจอว่าอยู่นี่นะ อยากจะมาขอร้องไห้กลับบ้าน หากอยากจะทำงานประเดี้ยวพี่จะฝากงานให้ เงินเดือนดีกว่านี้ทำงานสบายกว่านี้ตั้งเยอะตั้งแยะ”

เสริมขศรีว่า “ทำไมพริมจะต้องมาลำบากแบบนี้ด้วยก็ไม่รู้ ขาดเหลืออะไรก็บอกกับพี่ พี่จะหาให้ทุกอย่างไม่มีขาดเลย”

เสริมยศพูดอ่อนหวาน หากเป็นเพลินใจ พริมรตาก็คิดว่าคงจะเพลินไปกับคำหวานนั้นของเสริมยศ แต่หากสำหรับพริมรตาแล้ว เหมือนแค่เขาอ้าปากหล่อนก็เห็นลึนไก่อเขาแล้ว

หล่อนเคยเตือนพี่สาวคนโต เรื่องความเจ้าชู้ไม่เลือกหน้าแม่แต่สาวใช้ในบ้านก็ไม่เว้นของเสริมยศ แต่หากพรายมาศไม่เคยเชื่อ กว่าจะมาเชื่อ วิญญาณของพรายมาศก็ออกจากร่างไปแล้ว

เพราะฉะนั้นเมื่อเห็นหน้าของเสริมยศครั้งไร พริมรตาก็เหมือนกับจะหายใจไม่ออกครั้งนั้น หล่อนเจ็บใจและแค้นใจเหลือเกินที่พี่สาวที่หล่อนรักมากต้องมาตายจากไปเพราะการกระทำของพี่เขยและพี่สาวอีกคนเป็นเหตุ

เหมือนบาดแผลที่กลัดหนองและยากที่จะเยียวยา

หล่อนไม่มีวันจะให้อภัยเสริมยศ ไม่มีวันเป็นเด็ดขาด!

“ฉันอยู่ของฉันอย่างนี้ก็สบายดีค่ะ ขอบคุณนะคะคุณเสริมยศที่จะกรุณานะคะ แต่ว่า...ไปกรุณาที่อื่นเถอะนะคะ”

“พริมรตา! ทำไมพูดกับพี่ยศแบบนี้ล่ะคะ? ไม่เอาค่ะ พูดกันดีๆ ดีกว่านะ”

เขาทำเสียงอ่อนเสียงหวาน ค่ะๆ...ซาๆ...ฟังดูชวนอาเจียนเสียมากกว่าชวนฟัง

“พี่ก็เหมือนพี่ชายเธอนะ เธอออกจากบ้านแบบนี้หากพรายเขายังอยู่ เขาจะห้วงแคไหน?”

“นี่คุณยังคิดถึงพี่พรายอยู่อีกหรือคะ”

“ทำไมถามแบบนี้ล่ะพริม พรายนะเป็นเมียพี่นะ ถึงเขาจะจากไปแล้ว แต่พี่ก็ยังคิดถึงเสมอ”

“นี่ขนาดคิดถึงนะ ทำอะไรเอาไว้ว ทำทางคุณจะไม่เคยสำนึกเลยใช่ไหมคะ?”

พริมรตาม “ขอโทษนะคะ ไม่มีธุระอะไรแล้ว ฉันจะกลับชะที่ล่ะคะเนื่อย”

“พี่ไปส่งนะพริม”

“ส่ง?”

“อยู่ที่ไหนจะได้รู้ที่อยู่?”

“รู้ไปทำไมคะ?”

“เฮ้...ถามประหลาดอีกแล้ว”

เสริมยศยิ้ม “ทำไมถามแบบนั้นล่ะจ๊ะ นี่กว่าจะรู้ว่าทำงานที่นี่ก็หาแทบตาย พอดีเจ้าของบริษัทกับพี่เป็นเพื่อนกัน คุณกันไปคุยกันมาจนถึงได้รู้ว่าพริมทำงานเป็นเลขาฯ มัน”

“อ้าว...จั่นหรือคะ”

“เดี๋ยวให้พี่ไปส่งเถอะ ไปกินข้าวกันก่อน คุณกัน หากคุยกับพี่เพลินเขาไม่รู้เรื่องก็คุยกับพี่ ไม่เป็นไร คุยกับพี่ให้รู้เรื่อง”

“พริมไม่มีอะไรจะคุยกับคุณยศหรอก พริมจะกลับเอง พอคืนดีเพื่อนเอาไว้ด้วยค่ะเดี๋ยวเขามารับ”

“ใคร! โอ้เก็งนั่นนะหรือ ไปคบมันทำไม ประเดี๋ยวมันพาเสียคน พริมนะไม่ทันเหลื้มมันหรือคะ”

“เก็งไม่มีอะไรหรอก ไม่มีเหลื้มไม่มีอะไรทั้งนั้น เราเป็นเพื่อนกัน คุณยศอย่าคิดว่าคนอื่นเขาจะเป็นเหมือนคุณยศทั้งหมดสิคะ”

“พริม! ทำไมพูดแบบนี้ล่ะ?”

“ขอตัวนะค่ะ!”

“ลาออก?”

“ใช่”

“คิดดีแล้วหรือพริม”

เก่งกล้าถาม “คิดให้ดีกว่าก่อนนะ เพิ่งจะทำงานเอง อยู่ๆ จะลาออกงานก็ไม่ใช่ว่าง่ายๆ นะ เด็กฝึกเด็กเส้นมันเยอะเยะไปหมดนะ”

เก่งกล่าวว่า “นี่งานเราหาเองมันก็เสียคายนะ ได้ทำงานไปก่อนแล้วค่อยหาเอาใหม่อีกทีไม่ได้หรือพริม?”

“เขาเป็นเพื่อนกับนายเสริมยศ ขึ้นอยู่ต่อไปมันก็จะไม่มีอะไรดีหรอกนะ ทำทางก็ขี้หีลือๆ กัน เห็นแววดาหื่นๆ นั้นแล้วฉันบอกตรงๆ นะว่าไม่ไหว!”

“พริม...นี่คงจะไม่กลายเป็นโรคเกลียดผู้ชายทั้งโลกนะ”

“ยังงั้นก็ไม่ได้เกลียดแก่ก็แล้วกันละนายเก่ง!”

“เกลียดเข้าไปลงได้ไง คนดีๆ อย่างนายเก่ง เอาเหอะ...ลาที่ลาตามใจพริมแล้วกัน แล้วจะเอาใจต่อล่ะ อีกหน่อยเขาก็ต้องสืบจนเจอที่อยู่จนได้ เอาจั๊ใหม่ ไปอยู่ริสอร์ทของแพมก่อน”

พริมรตาชะงักไป พอคิดว่าแพมกำลังจะกลับต่างจังหวัด ริสอร์ทของแพมเหมือนโฮมสเตย์บนเกาะเล็กๆ ในทะเลแถบอ่าวไทยนี้เอง พริมรตาเคยไปครั้งหนึ่งก็ชอบมาก

หล่อนเองก็ยังมึนแ่ดด้านคิดอะไรไม่ออก หล่อนเปลี่ยนชิมมื่อถือไปแล้ว แต่ยังเก็บชิมเก่าเอาไว้ เพื่อเวลาจะโทรหาก็ค่อยเอาออกมาใช้ นั่นหมายถึงกับคนที่หล่อนไม่อยากจะติดต่อด้วยแต่มีความจำเป็นต้องติดต่อ อย่างพี่สาวคนรอง

อย่างไรเสียพริมรตาก็ยังห่วงเพลินใจ แม้เพลินใจเห็นผิดเป็นชอบอย่างนั้นก็ตาม หล่อนคิดว่าอีกหน่อยเพลินใจก็จะได้เห็นตัวตนของเสริมยศในไม่ช้า แต่คงจะไม่สายเกินไปเหมือนพรายมาศ

หล่อนคิดถึงพรายมาศครั้งไรก็ใจหายวูบทุกครั้ง ใจคอไม่ดีเอาเสียเลย หล่อนพยายามคิดว่าทุกอย่างคือความฝัน พี่สาวของหล่อนยังไม่ตาย แต่มันก็ไม่ใช่

พี่สาวของหล่อนตายจากไปแล้ว ร่างก็ไม่เหลือแล้ว เฒ่าไปแล้วเหลือเพียงกระดูกที่เสริมยศไม่ยอมให้เอาเข้าบ้าน แต่ให้ไปบรรจุเอาไว้ที่วัด!

เสริมยศคงจะกลัวเหมือนกันเพราะตัวเองทำไม่ดีเอาไว้ แต่ก็ไม่อยากรับ
คิดถึงเสริมยศพริมรดาเกลียดจนขนหัวลุก

เพราะเสริมยศเป็นคนรูปหล่อปากหวาน ช่างเอาอกเอาใจ ปากหวาน
เหมือนเอาปากไปเชื่อมน้ำตาล เจ้าเล่ห์เพทุบายสารพัด ไม่น่าแปลกว่าทำไม
คนเขาถึงได้พูดกันนินว่าเห็นกงจักรเป็นดอกบัว ตาบอดเพราะความรัก หรือ
ความรักทำให้คนเรตาบอด

พริมรดาที่ไม่เคยมีความรัก แคเคยแอบชอบรุ่นพี่อยู่คนหนึ่งแต่ว่าหล่อน
ก็คิดว่าเป็นแค่ป๊ปปี้เลิฟแค่ปลื้มหรืออะไรทำนองนั้น ไม่ถึงขนาดว่าหลงรักเขา
หัวปักหัวปำ แล้วสาวๆ ก็ล้อมรอบเขาเหมือนไข่แดง พริมรดาก็ได้แต่แค่เก็บ
เอามาฝัน แล้วก็ลืมๆ ไปแล้ว หรือว่าเขายังอยู่ในความทรงจำของหล่อนก็ไม่รู้
เหมือนกัน

“ดีไหมพริม?”

“ต้องถามแพมก่อน”

“ไม่เป็นไรเดี๋ยวลามให้ แพมนะห่วงพริมจะตายไป ดีเหมือนกันเพื่อพริม
จะคิดอะไรได้ขึ้นมาบ้าง”

“ยังงี้”

“ก็...เพื่อหาช่องทางได้ไง”

“อ้อ”

พริมรดาพยักหน้า “นั่นสิ...อาจเปลี่ยนอาชีพไป จริตเป็นมัคคุเทศก์
น่าจะดีนะ ลันก็พูดได้ตั้งหลายภาษา”

“นั่นสิ...ได้ไปโน่นมานี่จะได้เพลินๆ ไปไม่ต้องคิดมาก เอ...แต่เงินเราก็คง
จะไม่ค่อยได้เจอกันนะสิ”

เก่งกล้าทำท่าคิดหนัก “ใช่ไหม...ลองว่าเป็นไกด์ล่ะก็ไม่ได้ยุติดีที่แน่ๆ

“แกก็ไปเป็นไกด์กับลันสิ”

“ลันใช้ภาษาเก่งที่สุดอยู่ภาษาเดียว”

“ภาษาอะไร?”

“ไทย”

“โอ๊ยแกนี่”

เก่งกล้าหัวเราะ “แต่ถ้าพริมจะไปปริสอร์ทของแพมละก็ เราขอไปด้วย
อาจกลับก่อนก็ได้เพราะพ่อก็มีงานสั่งไว้ให้ทำ แต่เราจะไปเป็นเพื่อนพริมก่อน
สักสี่ห้าวันดีไหม”

“เข้าท่าแฮะ”

“พักผ่อนแล้วกัน” เก่งกล้าสรุป “คนเรานั้นก็ต้องมีพักคิดกันบ้างล่ะ”

“ขอบใจนะแก ขอบใจมากที่แนะนำมาให้ ยังไงชะนัสนี้ก็ต้องสู้ต่อไป เรื่อง
ถอยหลังนะฉันไม่ถอยแน่ๆ”

“พริม...แต่ชีวิตข้างนอก เราว่ามันก็ลำบากนะ มันไม่ได้สนุกเหมือน
สารคดีผจญภัยแน่ๆ”

“เอาละ บอกแล้วไงละว่าฉันก้าวออกมาแล้ว เมื่อก้าวออกมาแล้วจะ
ถอยกลับไม่ได้หรอก”

พริมรตากล่าว “เพราะว่าในถ้ำนั้นมันมีหิวเสื่ออยู่”

“ทำไมพริมไม่บอกเรื่องนี้กับพี่เพลินล่ะ”

“บอกแล้วเขาจะช่วยอะไรได้อีก ดีไม่ดีกลับจะหาว่าฉันใส่ร้ายพี่เขาเข้า
นะสิ หนักเข้าไปอีกหลายเท่า”

“แต่แบบนี้พริมก็ลำบากคนเดียว จะว่าไป...ทั้งบ้านและสมบัติทุกอย่าง
พริมก็มีสิทธิ์ด้วยเหมือนกันนะ พริมลืมแล้วหรือ”

พริมรตางัดไปไอลึมนั้นไม่ได้ลืมแต่จะไปนั่งเฝ้าสมบัติแบบเสีงภัยอย่าง
นั้นคงจะไม่เอา แล้วค่อยคิดใหม่ ยังไงเพลินใจก็ยังอยู่อีกคนที่สาวแท้ๆ คงจะ
ไม่คิดจะโกงน้องหรือ คงจะเป็นไปไม่ได้ ตอนนี้หล่อนก็แค่ตัดช่องน้อยหา
ทางออกมาเสียก่อน เป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้กับตัวเองเท่านั้น แล้วเรื่อง
อื่นค่อยคิดกันทีหลัง ขึ้นอยู่ต่อไปหล่อนต้องเสร็จนายเสริมยศแน่ หรือไม่อีกที

ก็อาจฆ่าเขาตายเพราะ โคน โลมเลียมาก็หลายครั้ง เอาตัวรอดมาได้ทุกครั้งนี้
ก็นับว่าบุญแล้ว จะให้ได้ครบทุกอย่างคงจะไม่ได้

“จันเดียวโทรนัดแพมเลยนะ หากไปได้ก็จะได้ไปพร้อมกันเลย”

พริมตาโยนเป้ใบใหญ่ลงไบนที่นอนกลางห้อง ก่อนที่พามิลาจะ
โยนกระเป๋าตามลงมาและแก๊งกล้าเปิดประตูตามเข้าไปอีกคน

“ตกลงคืนนี้เราอนพักที่นี่กันแหละนะ พรุ่งนี้เช้าค่อยเช่าเรือไปเกาะไก่อ
กัน!”

พามิลาว่า “ฉันทโทร.ไปบอกพ่อกับแม่แล้วให้เตรียมห้องพักเอาไว้ให้
สองห้อง คิดว่าคงจะไม่ถึงขนาดเต็มหมดหรอก หากเต็มก็ไปพักรวมกันที่ห้อง
ฉันท”

“ไปหาอะไรมากินกันดีกว่าแพม”

แก๊งกล้าชวน “ท่าทางพริมจะหิว แพมก็คงจะเหมือนกันละ ฉันทเห็น
หน้าบังกะโลนี่มีร้านขายอาหาร”

“ของแถวนี้ไม่ค่อยมีอะไรอร่อยหรอกเดียวไปถึงเกาะไก่อนะฉันทจะให้แม่
ทำอาหารให้กิน รับรองว่าจะต้องถูกใจแน่ๆ”

“อย่าเพิ่งคุยเลยยายแพม ตอนนี้นะ แค่อะแซมเบอเกอร์สักอันก็โอเคแล้ว
ละนะ”

พริมตาว่า “ขอน้ำส้มกระป๋องสักหน่อยแล้วกัน”

“ข้าวห่อพอได้ไหมล่ะพริม?”

พามิลาถาม “เอาที่สุกๆ แล้วก็สะอาดๆ กันเอาไว้ก่อนก็แล้วกัน ป้องกัน
การปวดท้อง”

พามิลาไปกับแก๊งกล้าออกไปด้วยกัน พริมตาเลยไปนั่งที่ระเบียงมองเห็น
ท่าเรือที่มีเรือลอยลำอยู่หลายลำ น้ำที่เห็นเป็นสีเขียวทึบเดียว เขาวาน้ำยังสีเขียว
เท่าไรยังแปลว่าน้ำลึก

ชีวิตที่เป็นยิ่งกว่าละครของ “พริมรดา” หญิงสาวที่ต้องต่อสู้เพื่อความรัก ทั้งความรักในครอบครัว และความรักของตนเอง เธอเป็นหญิงสาวคนหนึ่ง ที่เพียบพร้อมทั้งหน้าตาและฐานะทางสังคม แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ชีวิตของเธอมีความสุขสงบเลย เธอต้องต่อสู้กับความเศร้าโศกจากการสูญเสียพี่สาวคนโตที่หัวใจวายตายเพราะน้องสาวที่แย่งสามีตนเอง อีกทั้งยังต้องทำให้พี่สาวคนกลาง ตาสว่างจากพิษเขยสุดเลวที่ต้องการเทครัวตระกูลนุสรมลและกอบโกยสมบัติ แต่สิ่งเหล่านี้ยังไม่เ้าแก่กับการที่เธอตกเป็นมือที่สามแย่งคู่หมั้นของคนอื่น

เธอจะอย่างไรเมื่อความรักมันมีมากกว่าความรู้สึกลึกซึ้ง เธอจะบังคับตนเองให้ตัดใจจาก “เอวัต” ชายหนุ่มมหาเศรษฐีที่เธอช่วยชีวิตเขาไว้จากคลื่นทะเลได้หรือไม่?

ขอให้น่านผู้อ่านได้เพลิดเพลินไปกับเรื่องราวของหัวใจและความรู้สึกที่เกิดขึ้น ระหว่างชายหนุ่มและหญิงสาว ท่ามกลางความรัก ความวุ่นวาย และท่ามกลาง..... “คลื่นเสน่หา”

ดวงกมลพับลิชชีง

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

คลื่นเสน่หา

ISBN 978-974-348-809-2

9 789743 148809